

[Kofod-Svendsen]

et selvstændigt departement, men alligevel konkluderer man overraskende i forhold til præmisserne. Jeg kan ikke se rettere, end at den rigtige løsning, den rigtige konklusion, vil være, at Danida får selvstændig departmentsstatus, så vi går fra at have 2 til at have 3 departementer. Som begrundelse kunne jeg læse op både halve og hele sider, det skal jeg dog af tidsmæssige grunde undlade, men min konklusion bygger altså bl.a. på det, administrationsdepartementet lægger op til i sine præmisser.

Så er ordet »decentralisering« jo et nøgleord, og jeg kan helt tilslutte mig, at man sætter på, at der bliver givet øget kompetence til de forskellige lokale bistandsmissioner, der naturligvis vil vokse. Vi kan ikke kanalisere flere midler, uden at der også er flere personressourcer, og at vi så giver øget kompetence til de lokale bistandsmissioner, kan jeg helt tilslutte mig.

Hvad personalepolitikken angår, lægger rapporten jo op til, at antallet af det, man kalder generelle bistandsfolk, opprioriteres, og at antallet af folk, som dels har faglig viden til at arbejde i de og de konkrete u-lande, dels har administrationserfaring netop i den vanskelige proces at kanalisere bistand til den tredje verden, bliver opprioriteret, og at de også får øgede avancementsmuligheder.

Så redegøres der også for, at det er en ret ny proces, at folk med, skal vi sige mere speciel faglig viden – det kan være ingeniører eller andre – er kommet ind i Danidasammenhæng, og at det, at de er kommet ind for ret kort tid, kan være en af begrundelserne for, at de endnu ikke i nævneværdig grad er avanceret til chefstillinger. Men jeg er enig i den grundholdning, at også de folk, som har en speciel bistandsforudsætning, i højere grad kommer helt frem på chefniveau og fra disse stillinger præger den generelle bistandspolitiske udformning.

Så har ministeren nævnt betydningen af de private organisationer. Det glæder mig, at det er nævnt. Jeg er helt overbevist om, at de private organisationer sidder inde med en bistandspolitisk erfaring og viden, som for alvor kan blive til hjælp når vi skal udforme den statslige bistand.

Når det blev nævnt, at kvinderne var så svagt repræsenteret i Danida, kan jeg ikke lade være med at gøre opmærksom på en kontaktgruppe, som jeg selv har haft kontakt

med i mange, mange år, nemlig Ydre Mission-selskaberne, hvor kvinderne er i flertal. Flertallet af Ydre Mission-selskabernes medarbejdere har gennem 100 år været kvinder, og de har netop satset på at nå ud til de alleryderste græsrodde. Der er bestemt meget i den struktur og den måde, disse private organisationer har arbejdet på, som jeg tror Danida vil kunne få hjælp af.

Vedrørende bilateralt/multilateralt, som også en anden tidligere har nævnt, er jeg glad for det, ministeren siger nederst på side 4: at sondringen mellem det multilaterale og det bilaterale dog ikke bør trækkes for skarpt op.

Jeg er generelt tilhænger af, at vi yder vores u-landsbistand sådan cirka fifty-fifty bilateralt/multilateralt. Skal vi fortsat stort set følge den målsætning, tror jeg, det er vigtigt, at der er tæt kontakt mellem henholdsvis den bilaterale og den multilaterale hjælp.

Jeg er enig i, hvad McKinseyrapporten påpeger – det står på side 18 – at vejen til større dansk indflydelse i de multilaterale organisationer går via udbygning af Danidas færdigheder i de internationale bistandsforhandlinger med en velfunderet viden om danske bistandsprincipper, om internationale bistandsorganisationer samt om vilkår i modtagerlandene, også på opgavefagligt niveau.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi fra dansk side ikke alene yder stigende pengebeløb til det multilaterale arbejde, men også yder stigende personelbistand, så den målsætning, vi i Danmark har for u-landspolitikken, i højere grad kommer til at præge de multilaterale organisationer. Skal vi for alvor præge i den retning, som vi ønsker, må vi i højere grad bidrage med personer, som har bistandsfaglig viden og indsigt, og som står for de principper, som vi står for. Der mener jeg der er brug for en opprioritering.

Til sidst vil jeg sige, at jeg er også glad for, at ministeren har et afsnit om forskning og forskningens betydning. Jeg kan bare nævne forholdet mellem sultproblemet og de voksende miljøproblemer. Her er brug for øget forskning, for at vi ad den vej kan få viden om, hvordan vi virkelig kan brødføde befolkningerne f.eks. i tropeområderne. Det er aldrig for alvor blevet undersøgt, og det må være en værdig konkret opgave for Danmark.